

[Poul Dam.]

sige, at det forbløffede mig meget; jeg troede, at folk, der lavede sådanne undersøgelser, vidste så meget om elementær statistik, at et sådant tal kan ikke angives. Det, man kan sige på grundlag af materialet, er, at tallet ligger formodentlig et sted mellem 13.000 og 17.000, det er det, materialet tilsiger. Men det er jo, selv om vi går ned til undergrænsen 13.000, meget store og meget alvorlige tal, der gør en indsats nødvendig.

Jeg tror, at vi på dette felt kan være meget dristige, vi kan roligt gennemføre dette forslag, og vi kan roligt gennemføre forbuddet nu med ikrafttræden gerne meget hurtigt i december måned. Jeg tror nemlig, at den uvilje, der eventuelt skulle være i befolkningen over for dette forslag, er meget ringe. De allerfleste mennesker synes, at det vil være en betydelig fordel, om vi kunne slippe for nytårsknaldet; nogle raketter og blålys vil vi jo gerne se alle sammen, men knaldfyrværkeriet vil de allerfleste være lykkelige for at slippe for. Hvis folketinget ud fra alle mulige forsigtighedsovervejelser lader sagen ligge, vil man synes, at folketinget er overforsigtigt og urimelig pernittengrønsagtigt.

Jeg vil anbefale lovforslaget til gennemførelse. En hurtig udvalgsbehandling er nødvendig, men den må også være meget hurtig, for at vi kan få lavet den ændring, som jeg tror, de fleste er enige i, at loven skal træde i kraft i begyndelsen af december måned. Som det ærede medlem hr. Bladt sagde, så vidt jeg forstod ham, så må spørgsmålet om erstatninger klares i næste omgang.

Iver Poulsen: Det er jo ikke første gang siden 1958, at spørgsmålet om nytårsskyderiet har været berørt her i folketinget. Det daværende socialdemokratiske folketingsmedlem hr. Qvist Hansen stillede den 27. februar 1963 — det står sp. 3129 og fremefter i Folketingstidende 1962-63 — et spørgsmål til den daværende justitsminister, den nuværende højtærede indenrigsminister; i den forbindelse nævnte det daværende socialdemokratiske folketingsmedlem en lang række ulykker, som var sket i den by, hvor han boede, det var Ålborg, og de var efter almindelige menneskers op-

fattelse meget graverende. I den forbindelse udtalte den daværende justitsminister, at justitsministeriet havde modtaget mange klager efter nytårsskyderiet fra enkeltpersoner i breve og personlige henvendelser. Selv om dette materiale var modtaget i betydeligt omfang, mente man dog ikke i justitsministeriet, at det var tilstrækkeligt til, at man foretog sig noget imod nytårsskyderiet, men materialet ville blive bearbejdet i løbet af et par måneder, og så ville der nok kunne fremlægges en redegørelse for dette materiale.

Da der var gået et år, uden at der var kommet nogen redegørelse fra justitsministeriet angående det materiale, der blev omtalt i februar 1963, fremsatte den daværende uafhængige folketingsmand Grøndahl i marts måned 1964 — det står sp. 3661 i Folketingstidende 1963-64 — et spørgsmål til ministeren om dette materiale, og spurgte, det var den 11. marts, om justitsministeren ville fremsætte et lovforslag inden 15. marts 1964; det var altså til den daværende justitsminister, hr. Hans Hækkerup. I den forbindelse udtalte den daværende justitsminister nogenlunde det samme som året før, at man havde modtaget en del materiale, enkeltpersoner havde lidt skade i et vist antal, der var konstateret godt en snes personskader hos personer, der affyrede fyrværkeri, og så var der knap 100 skader på tredjemands ting. I forbindelse med svaret til hr. Grøndahl sagde den daværende justitsminister, at man også havde modtaget rapporter fra provinsrelægernes organisation, hvori man havde påvist, at der i hvert fald i et vist omfang skete høreskader i forbindelse med nytårsskyderiet. Nu kommer det naturligvis an på, hvor alvorligt man ser på disse ting, men jeg ved i hvert fald, at den tidligere socialdemokratiske folketingsmand hr. Qvist Hansen og hr. Grøndahl sammen med sin uafhængige gruppe så meget alvorligt på disse ting, fordi vi havde en følelse af, at man ude i befolkningen virkelig så alvorligt på de skader og de gener, som nytårsskyderiet forvoldte.

Nu er der talt så meget om høreskaderne, men jeg kan ikke i denne forbindelse lade være med at nævne vore ældre og syge medborgere. Jeg har fået tallose henvendelser efter hver eneste nytårsaften, om jeg da